

Arrest

nr. 283 614 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient 26 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 juli 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 augustus 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, [P.M.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 21 jaar oud te zijn, etnisch Pashai te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Amla, een dorp in het district Dara-e Nur van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u student in een madrassa. Uw vader is toen u onderweg was naar België overleden ten gevolge van ouderdom en omdat hij zich druk maakte om zijn zoons. Uw twee jongere broers en twee jongere zussen wonen bij uw moeder en maternale oom in het dorp Amla. Uw oudere broer R. is sinds de machtsovername van Afghanistan door de taliban vermist.

Uw problemen zijn er gekomen omwille van het werk dat uw broer R. deed. Hij was een militair die werkte bij de ombudsdienst van de verkiezingscommissie in Kaboel. De dorpelingen wisten niet dat hij werkte voor de overheid. R. kwam slechts drie à vier keer per jaar naar huis. Als hij thuiskwam bleef hij maar één nacht of een dag vooraleer hij alweer vertrok uit angst om problemen te krijgen. Op een dag was zijn zoon, uw neefje, ziek. U was al een aantal keer met uw neefje naar de dokter geweest maar hij genas niet. U belde uiteindelijk naar R. om te zeggen dat zijn zoon erg ziek was en dat hij beter kon komen. Uw broer is toen onmiddellijk naar het dorp gekomen. Uw broer had zijn uniform nog aan in plaats van zijn gewone Afghaanse kledij. De dorpelingen hadden dit gezien en ontdekten op deze manier dat hij werkte voor de overheid. Uw broer nam u, zijn zoon en zijn vrouw mee naar het ziekenhuis in Jalalabad. Uw neef werd opgenomen in het ziekenhuis en jullie bleven daar ter plaatse. Twee dagen later werd uw neefje beter en R. belde naar huis om te vertellen dat het beter ging met zijn zoon. Uw moeder begon toen te huilen en ze zei tegen R. dat de taliban langsgesproken waren en vroegen naar hem. De taliban zeiden tegen uw vader dat als hij R. niet overhandigde dat ze zijn andere zoon, zijnde u, zouden meenemen zodat u kon werken voor hen. Vervolgens werd uw vader geslagen door de taliban. Uiteindelijk kwamen de dorpsouderen er ook bij en de taliban vertrokken toen omdat ze dachten dat u en uw broer niet thuis waren. R. heeft u vervolgens meegenomen naar Kaboel waar u nog twee of drie dagen gebleven bent vooraleer u vertrok uit Afghanistan met de smokkelaar die R. geregeld had.

Aangezien de taliban uw ouders lastig bleven vallen zijn ze een maand, twee maanden of drie maanden na uw vertrek verhuisd naar het huis van uw maternale oom, ook in Amla. U denkt dat de taliban daarna niet meer langsgesproken zijn. U hoorde R. een laatste keer acht maanden geleden. Sindsdien is hij spoorloos.

U verliet Afghanistan één jaar voor uw aankomst in België (rond april 2020). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 26 april 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer (allemaal fotokopieën): de bankkaart van uw broer, documenten gerelateerd aan het werk van uw broer en een document waar de gezinssamenstelling van uw broer op staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan de leeftijd die u opgaf bij binnenkomst in België. U beweerde toen immers minderjarig te zijn. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier – Beslissing Dienst Voogdij), stelt dat u op 12/05/2021 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. Daarnaast dient te worden

opgemerkt dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen dan P.M. en ook nooit een andere naam gebruikt te hebben (CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u in Roemenië en Slovenië, waar u eerder een VIB ingediend had, een andere naam liet optekenen. Zo verklaarde u daar [H.M.] te heten (Administratief dossier – Dublin). Daarenboven probeerde u gedurende de asielprocedure ook te verbergen dat u een VIB ingediend had te Roemenië en Slovenië (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22; CGVS, p. 8). Ook op het CGVS verklaarde u er dezelfde identiteitsgegevens, dezelfde naam, opgegeven te hebben. De vaststelling dat u erg makkelijk over dergelijke zaken liegt, in casu over uw juiste naam en leeftijd, is opvallend en doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. U legt overigens geen enkel origineel identiteitsbewijs neer ter staving van uw identiteit.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u weggevlucht bent van hen terwijl ze u wilden meenemen om te werken voor hen. De taliban waren dit van plan omdat uw broer een militair was die werkte voor de Afghaanse overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevend ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient het Commissariaat-generaal u er op te wijzen dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat uw broer werkelijk actief was als militair voor de Afghaanse overheid. U legde immers tegenstrijdige verklaringen af aangaande het vermeende profiel van uw broer. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer een job had bij de nationale veiligheidsraad in Kaboel (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat hij een militair was werd nooit vermeld. Op het CGVS verklaarde u vreemd genoeg dat hij werkte voor de verkiezingscommissie als lijfwacht (CGVS, p. 4). Dat dit iets compleet anders is dan wat u initieel verklaarde kan niet ontkend worden. U werd met deze vaststelling geconfronteerd maar u ontweek de vraag door te zeggen dat hij werkte voor de ombudsdienst van de verkiezingscommissie. Voor welke andere diensten hij gewerkt heeft en wat er de eventuele andere benamingen van zijn wist u niet (CGVS, p. 13). Het CGVS merkte tevens op dat u erg weinig kon vertellen over de documenten die u neerlegde van uw broer zijn werk. Zo kon u wel vertellen dat het documenten van zijn werk waren maar meer wist u eigenlijk niet. U verklaarde niet te weten wat de documenten waren omdat u niet kan lezen, u ongeschoold bent (CGVS, p. 4, 5). U dient er echter op gewezen te worden dat er meerdere manieren zijn om te achterhalen wat bepaalde documenten zijn en wat de inhoud ervan is. Er wordt namelijk verwacht van verzoekers om internationale bescherming dat ze weten wat ze neerleggen ter staving van hun VIB. Het mag vreemd heten dat u zo weinig interesse aan de dag gelegd hebt met betrekking tot de documenten die u neergelegd heeft. U had immers aan andere personen kunnen vragen wat de inhoud van de documenten was. Temeer deze documenten verbonden zijn aan het werk van uw broer wat ertoe geleid heeft dat u problemen kreeg in Afghanistan. Verder mag het ook de nodige verbazing wekken dat u niet erg veel wist van uw broer en zijn werk. Zo verklaarde u eerst niet te weten of hij al dan niet naar school was gegaan in Afghanistan maar plots wijzigde u uw verklaring door te zeggen dat hij wel naar school is geweest. Hoelang hij naar school geweest is weet u weliswaar niet. Hoe oud R. is weet u evenmin. Nochtans blijkt uit één van de door u neergelegde documenten dat hij slechts 26 jaar oud was ten tijde dat het document afgegeven werd (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Wanneer dit document afgegeven werd in Afghanistan staat er niet op maar er kan hoe dan ook verwacht worden dat u ongeveer weet hoe oud uw broer is. U bent er zeker van dat hij één kind heeft maar of hij er nog heeft weet u eveneens niet (CGVS, p. 5). Dat dit kant noch wal raakt spreekt voor zich aangezien u zeker en vast dient te weten of uw broer al dan niet nog kinderen heeft. U wist dat uw broer werkte in Kaboel maar waar precies kon u niet duiden. U denkt dat hij soms missies deed maar meer kon u daar ook niet over vertellen (CGVS, p. 13) Het is erg weinig doorleefd dat u zo weinig kan vertellen over uw broer, zijn activiteiten en de documenten die u neerlegt van hem. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van het beweerde profiel, en familieband, en bijgevolg de vrees die u er aan vastknoopt, verder in het gedrang.

Er dient bij dit alles ook aangestipt te worden dat u geen taskara van uzelf kan neerleggen en geen foto's van u en uw broer tezamen (CGVS, p. 3, 16). Hierdoor kan u uw eigen identiteit niet aantonen. Bijgevolg kan u tevens op geen enkele manier aantonen dat de persoon op de neergelegde foto's en van de documenten werkelijk uw broer is. U heeft overigens ook al gelogen over uw naam en leeftijd (zie supra). De door u voorgelegde documenten zijn trouwens fotokopieën waarvan de bewijswaarde relatief is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse

Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Daarenboven merkte het CGVS ook op dat de naam die u opgaf van uw grootvader, aan vaderszijde, niet overeenstemt met de naam van uw vader, F.R., zijn vader op het neergelegde document van uw broer. Zo verklaarde u dat uw grootvader langs vaderszijde M. heet (CGVS, p. 15). Uit het document waar de gezinssamenstelling van R. op staat blijkt echter dat de vader van F.R., zijnde uw grootvader, M.Y. heet (Administratief dossier – Groene map, stuk 3 & 5). Dat u een andere grootvader zou hebben dan R., zagezegd uw broer, is redelijkerwijze onmogelijk. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde familieband.

De vaststelling dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan het profiel R. en het werkelijk bestaan van een familieband tussen jullie brengt de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze in het gedrang. Er zijn echter nog verschillende elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas en uw algehele geloofwaardigheid.

Zo is het erg frappant dat u bij binnenkomst in België, toen u zich voordeed als minderjarige, liet optekenen dat uw vader ongeveer drie jaar eerder overleden was (Administratief dossier – Fiche NBMV, Familie). U verklaarde namelijk later bij DVZ en op het CGVS dat uw vader overleed toen u reeds zes maanden in Griekenland was (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 13; CGVS, p. 12). Wetende dat u slechts één jaar nodig had om van Afghanistan tot België te reizen (CGVS, p. 19) is dit onmogelijk. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid maar verklaarde dit nooit zo gezegd te hebben (CGVS, p. 12). Het spreekt echter voor zich dat dergelijk antwoord niet bij machte is om deze tegenstrijdigheid om te buigen.

Het mag trouwens ook de nodige verbazing wekken dat u initieel liet optekenen dat uw broer de reis geregeld had met de smokkelaar (Administratief dossier – Fiche NBMV, Organisatie van de reis). Dit wijst erop dat voorgaande vaststelling geen vergissing was maar dat uw vader al overleden was voor u vertrok uit Afghanistan, althans volgens uw verklaring. Dat u later bij DVZ verklaarde dat uw vader alles met betrekking tot uw reis geregeld had is gelet op het voorgaande zeer onlogisch (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 36). Dit is namelijk tegenstrijdig met uw initiële verklaring, zijnde dat uw broer de smokkelaar regelde. Op het CGVS verklaarde u bovendien opnieuw dat het uw broer was die de smokkelaar regelde (CGVS, p. 20). Wat er ook van zij, het valt niet te ontkennen dat u er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen doorheen uw asielpcedure. Deze vaststelling brengt uw algehele geloofwaardigheid, en daarbij horend de geloofwaardigheid van uw relaas, verder aan het wankelen.

Het CGVS stelt zich bovendien ernstige vragen aangaande uw verklaring omtrent het gegeven dat de taliban u wilden meenemen. Het is namelijk volstrekt onduidelijk waarom de taliban u überhaupt zouden willen om te werken voor hen (CGVS, p. 17). Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat gedwongen rekrutering erg weinig voorkomt. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Integendeel, het zou immers veel logischer zijn mochten de taliban u net niet willen rekruteren vanwege de voorgeschiedenis die er is tussen jullie. U komt namelijk, omwille van het werk dat uw broer deed, volgens uw verklaringen althans, uit een overheidsgezinde familie. De taliban zouden u bijgevolg nooit echt kunnen vertrouwen. De taliban kenden u bovendien ook niet aangezien ze u nooit persoonlijk benaderd hebben (CGVS, p. 19). Indien de taliban werkelijk nood hadden aan leden - wat an sich weinig aannemelijk is aangezien ze over veel vrijwilligers beschikten en Afghanistan erg vlot konden innemen toen de steun van de buitenlandse troepen wegviel - dan is het aan personen waarop ze konden rekenen. Hoe zouden de taliban iemand kunnen vertrouwen wiens broer ze eigenlijk wilden doden. U heeft immers geen enkele sympathie voor hen. Bijgevolg weet het ook niet te overtuigen dat ze u zouden gebruiken voor een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 17). Dit is namelijk een actie waarbij de pleger van de aanslag dit

vrijwillig moet doen, in casu quod non. Het Commissariaat-generaal wijst u er op dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantast.

Het is ook weinig logisch dat de taliban niet meer langs geweest zijn bij uw familie nadat ze verhuisden naar het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 18). Er kan nochtans verwacht worden dat de taliban uw ouders niet zomaar met gerust zouden laten omdat ze op een andere plek gingen wonen. Temeer ze eigenlijk nog steeds in hetzelfde dorp wonen als voordien, dit bij de enige maternale oom die u heeft (CGVS, p. 14).

Daarnaast houdt het eigenlijk ook al weinig steek dat uw ouders überhaupt besloten om bij uw maternale oom te gaan wonen, in hetzelfde dorp, omdat ze lastig gevallen werden door de taliban omdat uw broer niet naar huis kwam en u gevlucht was (CGVS, p. 17). Als uw ouders werkelijk de problemen die ze kenden wilden ontvluchten dan ging het veel logischer zijn mochten ze het dorp verlaten, in casu quod non. Voorgaande vaststelling zetten de ongeloofwaardigheid van uw relaas nogmaals in de verf.

Uw verklaringen aangaande het gedrag dat uw familie stelde, of eerder niet stelde, in Afghanistan laat ook te wensen over. Zo is het onder meer strijdig met de door u geschetste context dat uw broer R. direct, in uniform en met een militaire wagen, naar huis kwam (CGVS, p. 16, 18). U verklaarde namelijk eerder op het CGVS dat uw broer slechts drie à vier keer per jaar naar huis kwamen en toen slechts één dag of nacht bleef. Hij bleef zo kort uit angst om problemen te krijgen (CGVS, p. 13). De dorpelingen wisten namelijk niet dat hij een militair was aangezien hij altijd met gewone Afghaanse kledij kwam naar het dorp (CGVS, p. 9-10). Bijgevolg mag het ten stelligste verbazen dat uw broer, toen u hem belde om te zeggen dat zijn zoon ernstig ziek was, zelfs niet de tijd nam om eventjes te veranderen van kleren (CGVS, p. 15). Het ging hoogstwaarschijnlijk ook niet op enkele minuten komen aangezien R. anderhalf uur of twee uur nodig had om tot bij jullie te komen (CGVS, p. 18).

Niet enkel het impulsieve gedrag van uw broer is merkwaardig maar tevens uw verklaring over het gedrag van uw ouders raakt kant noch wal. Zo verklaarde u dat de taliban bij u thuis langsgekomen waren, toen u en uw broer R. in het ziekenhuis te Jalalabad waren, en op zoek waren naar jullie (CGVS, p. 16). Dat uw ouders er niet spontaan aan dachten om R. en u in te lichten over het gegeven dat de taliban bij u thuis langs geweest waren en op zoek waren naar jullie is volstrekt onlogisch. Jullie kwamen namelijk maar te weten dat de taliban langs geweest waren, en dus op zoek waren naar jullie, toen R. belde om te zeggen dat het beter ging met zijn zoon (CGVS, p. 16). Het weet echter niet te overtuigen dat jullie zelf contact dienden te nemen met uw ouders om zo een nieuws te vernemen. Stel dat uw broer niet belde naar huis dan gingen jullie nooit, voor jullie terugkeerden naar huis, geweten hebben dat de taliban jullie zochten. In dat geval zouden jullie erg veel risico gelopen hebben terwijl dit eenvoudig vermeden kon worden.

Dat er trouwens zo snel besloten werd dat u Afghanistan moest verlaten is enigszins onlogisch. Dit is namelijk een zeer drastische beslissing en u ging eigenlijk ook wel veilig zijn in Kaboel waar de taliban destijds geen macht hadden. U verbleef bovendien ook drie dagen in het huis van uw broer. Het gegeven dat uw broer in Kaboel kon leven valt niet te rijmen met het gegeven dat u het niet kon. Er kan immers verwacht worden dat als uw broer er veilig was dat u het ook zou zijn (CGVS, p. 17-18). Deze en voorgaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in het gedrag.

De verklaringen aangaande uw leven houden tevens weinig steek en wekken nogmaals het vermoeden dat u geen klare wijn schenkt over het door u voorgehouden profiel. Zo verklaarde u in Afghanistan niet naar school geweest te zijn omdat u bang was dat de taliban u zouden meenemen omwille van het werk dat uw broer deed. U werd toen gevraagd of de dorpelingen weet hadden van uw broer zijn werk waarop u zei dat ze het niet wisten totdat hij naar huis kwam toen zijn zoon ziek was. Aangezien uw initiële verklaring, over waarom u niet naar school ging, bijgevolg weinig steek hield werd u opnieuw gevraagd waarom u niet naar school ging. Toen verklaarde u dat het was omdat u erg jong was en daarom niet ingeschreven werd op school. U gaf nochtans aan zestien jaar oud te zijn toen u Afghanistan verliet waardoor dit antwoord weerom kant noch wal raakt (CGVS, p. 9-10). Erna verklaarde u opnieuw dat het was omdat uw broer militair was maar u ging wel naar de madrassa waar ze schoollessen gaven. Dat u wel naar de madrassa kon maar niet naar school is echter volstrekt onlogisch aangezien beide plaatsen in hetzelfde dorp, zijnde uw dorp lagen (CGVS, p. 10). Het is ronduit merkwaardig dat u op een simpele vraag, zoals waarom u niet naar school ging, geen eenduidig en logisch antwoord kan geven. Dit is erg weinig doorleefd en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bewering.

Het mag trouwens ook ten stelligste verbazen dat u niet weet wat uw maternale oom van werk doet. Hij is nochtans uw enige maternale oom en hij woont ook in hetzelfde dorp als u. Uw familie verblijft momenteel ook bij hem wat aantoont dat er een goede band bestaat tussen jullie (CGVS, p. 14). Dat u niet weet hoe hij aan geld kwam is weerom weinig doorleefd gelet op de door u geschetste situatie.

Verder is het erg frappant dat u heel veel gewoon niet wist. Zo kan u niet zeggen in welk jaar u vertrokken bent. U kan enkel zeggen dat u een jaar onderweg bent geweest van Afghanistan tot België. In welk seizoen u Afghanistan verliet weet u evenmin (CGVS, p. 6). Er kan nochtans verwacht worden dat u dit iets beter zou kunnen duiden in de tijd. Het is immers een ingrijpende keuze om uw land achter te laten wetende dat u er misschien nooit meer zal terugkeren. Bijgevolg is het de logica zelve dat u uw vertrek iets beter kan duiden, in casu quod non.

Als iemand ziek werd dan wist u ook niet waar jullie naar het ziekenhuis konden gaan. Jullie gingen gewoon naar lokale dokters en als het ernstig was belden jullie uw broer op die vervolgens de zieke persoon kwam ophalen en naar de stad bracht (CGVS, p. 14). Nochtans kan op zijn minst verwacht worden dat u toch weet zou hebben van een kliniek in uw regio. Temeer u verklaart daar gans uw leven gespenseerd te hebben tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6, 7).

U verklaarde verder ook een radio te hebben in uw huis. U diende echter het antwoord schuldig te blijven toen u gevraagd werd welke radiozenders u dan beluisterde. U gaf aan dat het uw vader was die naar de radio luisterde, naar het nieuws. U dacht plots wel aan een kanaal, "Shamzad ofzo" (CGVS, p. 14). U dient er op gewezen te worden dat het zeer pover is dat u slechts één zender kan noemen, waar u overigens nog niet zeker van was, terwijl u beweert er altijd gewoond te hebben. Bovendien is Shamzad een kanaal dat via internet en buiten Afghanistan te ontvangen is. Dat u geen enkele lokale zender van Nangarhar kon benoemen is onlogisch.

Daarnaast raakt het kant noch wal dat u nog nooit gehoord had van Hayatullah Hayat en Mohammad Gulab Mangal (CGVS, p. 15). Beide personen waren nochtans provinciegouverneur van Nangarhar voor u Afghanistan verliet (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3). Als u daar werkelijk gewoond hebt tot één jaar voor uw aankomst in België dan kan verwacht worden dat deze namen een belletje doen rinkelen, in casu quod non (CGVS, p. 19) Het CGVS stelt vast dat uw kennis aangaande uw regio van herkomst niet te rijmen valt met de bewering dat u gans uw leven er gespenseerd hebt. Bijgevolg bestaan er ernstige twijfels omtrent het gegeven dat u in Amla woonde tot aan uw vertrek naar België. Deze vaststelling werpt niet enkel een ernstige smet op uw algehele geloofwaardigheid maar tevens op de geloofwaardigheid van uw relaas aangezien dit er onlosmakelijk mee verbonden is.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 8). Er dient echter te worden opgemerkt dat u wel asiel vroeg in Roemenië en Slovenië maar er met de noorderzon vertrok wat an sich al afbreuk doet aan uw nood om internationale bescherming (Administratief dossier – Dublin) Daarnaast bent u ook landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 37) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, noch maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw broer, zogezegd een militair.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De documenten werden reeds besproken en zijn dus niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3

EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische

situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 1A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juni 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vooreerst in op de vluchtelingenstatus.

In een eerste onderdeel volhardt verzoeker in zijn asielaanvraag, waarbij hij stelt dat de situatie voor risicoprofielen sinds de machtsovername door de taliban is verslechterd. Hij gaat kort in op enkele motieven uit de bestreden beslissing en handhaaft voor het overige zijn verklaringen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de vrees in verband met “*verwestering*”, waarbij hij de noodzaak aan een toekomstgerichte beoordeling van deze vrees benadrukt en aangeeft dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Hij benadrukt dat hij, ondanks het ontbreken van een verblijfsvergunning, zijn best heeft gedaan om in België te integreren. Onder meer onder verwijzing naar landeninformatie van UNHCR, EUAA, Asylos en een onderzoek van F. Stahlmann, stelt verzoeker dat er een verhoogd risico op vervolging door de taliban bestaat omwille van gepercipieerde verwestering. Hij haalt voorbeelden aan van personen die werden vervolgd omwille van de gepercipieerde verwestering, waarbij hij citeert uit rapporten van 2019 en 2020. Hij benadrukt dat de vrees voor vervolging in het bijzonder geldt voor jongeren die in hun tienerjaren naar Europa trokken en voor personen uit rurale gebieden. Hij benadrukt verder het risico op afpersing, omdat er een vermoeden is dat men rijkdom heeft verworven. Tevens benadrukt hij de vrees voor vervolging door de lokale gemeenschap.

Verzoeker gaat in op de gronden van vervolging, waarbij hij stelt dat deze kunnen worden gevonden in een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging, dan wel in het behoren tot de specifieke sociale groep van “*verwesterde Afghanen*”. Hij verschafft een theoretische uiteenzetting omtrent de toegeschreven politieke en religieuze overtuiging, waarbij hij stelt dat aan terugkerende Afghanen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie worden toegeschreven. Hij verwijst naar arresten van de Raad, waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verzoeker verschafft tevens een theoretische uiteenzetting omtrent de sociale groep, waarbij hij stelt dat terugkerende Afghanen worden beschouwd als afwijkend en dat zij bepaalde Westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn

voor hun identiteit. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar onderzoek, dat de terugkeerders als “besmet” of “mislukking” worden beschouwd, ook door de eigen gemeenschap en familie. Verzoeker benadrukt dat hem niet mag worden gevraagd “het spel mee te spelen”, omdat dit in strijd zou zijn met het beginsel van het Vluchtelingenverdrag dat vluchtelingen niet mogen worden gedwongen om ontwijkende maatregelen te nemen. Hij verwijst nog naar recente landeninformatie – EUAA “country of origin information report, january 2022” – en een het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022.

Wat betreft zijn eigen situatie stelt verzoeker:

“Verzoeker - die in België leeft sinds bijna drie jaar en duidelijk « verwesterd » is - het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn onbetwistbaar « verwesterd » en verzoeker zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...).

De verwerende partij heeft - hoewel zij tot zorgvuldigheid en tot formele juridische en feitelijke motivering verplicht is - geen enkele poging gedaan om na te gaan of verzoeker vrees koesterde gezien de wijziging van het regime in Afghanistan.

Verzoeker is dermate verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een jonge ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd - meer dan drie jaar - in België verbleef, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker gaat verder in op de subsidiaire beschermingsstatus.

In een eerste onderdeel gaat hij in op de veiligheidssituatie. Hij benadrukt dat er, ondanks de vermindering van het geweld na de machtsovername door de taliban, nog steeds veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groeperingen.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het EUAA “country of origin information report, january 2022”.

Verzoeker citeert uit rapporten van UNCHR en benadrukt dat UNHCR in augustus 2021 opriep om de gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, vanwege de veranderende en onzekere situatie.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270.813 en benadrukt dat de veiligheidssituatie nog steeds niet is gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie zou moeten nopen tot voorzichtigheid. Verzoeker vraagt de commissaris-generaal ofwel zijn standpunt te heroverwegen ofwel een FactFinding Mission naar Afghanistan te ondernemen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker acht de verwijzing van de commissaris-generaal naar het arrest van het Hof van Justitie (hierna: HvJ) “Mbodj” niet dienstig, omdat dit dient te worden bekeken in de specifieke context van een persoon die zorg nodig had waarvan niet zeker was of deze beschikbaar was in diens land van herkomst. Verzoeker betwist de vereiste van het “vrijwillige/opzettelijke” karakter van het gedrag van een actor, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM, op situaties van preciaire sociaaleconomische of humanitaire omstandigheden. Verzoeker trekt een parallel met de rechtspraak van het EHRM in de zaak “Sufi en Elmi”. Hij acht de taliban verantwoordelijk voor de verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie, waarbij dit een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen vanwege de niet-democratische aard van het talibanregime. Verzoeker benadrukt dat de taliban weigeren om de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, waardoor de benodigde humanitaire hulp uitblijft. Tevens hebben de taliban de werkloosheid in de hand gewerkt, door vrouwen te verbieden te werken en bepaalde beroepen te verbieden. Verzoeker verwijst andermaal naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270.813 en concludeert: “De preciaire situatie waarin het gezin van verzoeker in Afghanistan leeft, bereikt duidelijk de mate van de ernst die is vereist door het

EVRM om te kunnen oordelen dat zij het slachtoffer is van ernstige schade in de zin van het artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet en dat het risico bestaat dat verzoeker, indien hij naar Afghanistan terugkeert, in een vergelijkbare situatie terechtkomt, of zelfs nog erger, aangezien het aan hem te danken is dat zijn gezin thans kan overleven.”

Verzoeker gaat ten slotte nog in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het de taak van de commissaris-generaal is om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van deze verdragsbepalingen.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 8 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLEDD) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker, die afkomstig is uit de provincie Nangarhar, verklaart bij terugkeer te vrezen dat hij door de taliban zal worden gedood. Hij is immers van hen weggevlucht nadat zij te weten kwamen dat zijn broer R. een militair was die voor de Afghaanse overheid werkte en ze hem vervolgens wilden inlijven indien zijn broer R. zich niet aan hen overgaf.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vluchtmotieven en de voorgewende vrees aangezien zijn vluchtrelaas wordt gekenmerkt door verscheidene doorslaggevende ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden alsook markante tegenstrijdigheden en incoherenties.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven steun vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd doordat hij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en naam.

Verzoeker verklaarde bij binnenkomst in België minderjarig te zijn. Hij gaf de geboortedatum 28 februari 2005 op en verklaarde op 23 juni 2021 bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de leeftijd van 16 jaar en twee maanden te hebben (AD CGVS, stuk 5, DVZ).

Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 12 mei 2021, werd verzoeker echter 22,5 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 20,8 jaar oud was (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij de DVZ heeft voorgehouden.

Het betoog dat verzoeker de leeftijd heeft opgegeven die zijn ouders hem hadden meegedeeld, kan niet overtuigen daar er een verschil bestaat van minstens vier jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn beweerde geboortedatum (16 jaar) en zijn minimumleeftijd op basis van het

leeftijdsonderzoek (20 jaar). Bovendien gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS toe dat hij 21 jaar oud was (NPO, p. 6). Hieruit volgt dat hij zich onterecht voordeed als minderjarige. Aangezien zijn leeftijd een essentieel element vormt van verzoekers identiteit, heeft deze vaststelling alleen al reeds een negatieve weerslag op zijn algemene geloofwaardigheid. Het betoog dat hij nooit de bedoeling had om de asielautoriteiten te misleiden, kan gelet op wat voorafgaat niet worden aangenomen. In tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift legt hij tenslotte heden geen bewijs van leeftijd voor.

Verder stelt de commissaris-generaal terdege: *“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen dan P.M. en ook nooit een andere naam gebruikt te hebben (CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u in Roemenië en Slovenië, waar u eerder een VIB ingediend had, een andere naam liet optekenen. Zo verklaarde u daar H.M. te heten (Administratief dossier – Dublin). Daarenboven probeerde u gedurende de asielprocedure ook te verbergen dat u een VIB ingediend had te Roemenië en Slovenië (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22; CGVS, p. 8). Ook op het CGVS verklaarde u er dezelfde identiteitsgegevens, dezelfde naam, opgegeven te hebben.”*

Verzoeker ontkent niet dat hij de naam H.M. heeft gebruikt maar stelt dat hij niet in Roemenië en Slovenië wilde blijven vanwege tekortkomingen in het opvangsysteem en dat hij slecht werd geadviseerd. Dit betoog, in zoverre hier al geloof aan kan worden gehecht, neemt niet weg dat verzoeker er geen graten in ziet om bedrieglijke verklaringen af te leggen over kernelementen van zijn identiteit. De commissaris-generaal besluit terecht: *“De vaststelling dat u erg makkelijk over dergelijke zaken liegt, in casu over uw juiste naam en leeftijd, is opvallend en doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. U legt overigens geen enkel origineel identiteitsbewijs neer ter staving van uw identiteit.”*

5.4. Verder stelt de commissaris-generaal op goede gronden en zeer uitgebreid gemotiveerd vast dat verzoeker er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat zijn broer werkelijk actief was als militair voor de Afghaanse overheid.

Ten eerste legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het vermeende profiel van zijn broer: *“Zo verklaarde u aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer een job had bij de nationale veiligheidsraad in Kaboel (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat hij een militair was werd nooit vermeld. Op het CGVS verklaarde u vreemd genoeg dat hij werkte voor de verkiezingscommissie als lijfwacht (CGVS, p. 4). Dat dit iets compleet anders is dan wat u initieel verklaarde kan niet ontkend worden. U werd met deze vaststelling geconfronteerd maar u ontweek de vraag door te zeggen dat hij werkte voor de ombudsdienst van de verkiezingscommissie. Voor welke andere diensten hij gewerkt heeft en wat er de eventuele andere benamingen van zijn wist u niet (CGVS, p. 13).”*

Verzoekers volharding dat zijn broer een job had bij de nationale veiligheidsraad in Kaboel is niet afdoende. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat immers niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen op de DVZ en deze tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op te heffen. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op 15 juli 2022; uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt evenwel dat hij naliel hierover opmerkingen te maken. Conform artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker dan ook geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Zijn huidige betoog dat er hier sprake is van een vertaalprobleem en dat hij betwist dat zijn broer voor de verkiezingscommissie werkt als lijfwacht, is bij gebrek aan verdere concretisering van deze bewering en enige bewijskrachtig element ter staving hiervan, alsook gelet op de laattijdigheid van deze bemerking, niet meer dan een blote en niet-ernstige bewering die geen ander licht kan werpen op de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Ten tweede merkt de commissaris-generaal pertinent op dat verzoeker erg weinig kan vertellen over de documenten die hij neerlegde over het werk van zijn broer: *“Zo kon u wel vertellen dat het documenten van zijn werk waren maar meer wist u eigenlijk niet. U verklaarde niet te weten wat de documenten waren omdat u niet kan lezen, u ongeschoold bent (CGVS, p. 4, 5). U dient er echter op gewezen te worden dat er meerdere manieren zijn om te achterhalen wat bepaalde documenten zijn en wat de inhoud ervan is. Er wordt namelijk verwacht van verzoekers om internationale bescherming dat ze weten wat ze neerleggen ter staving van hun VIB. Het mag vreemd heten dat u zo weinig interesse aan de dag gelegd hebt met betrekking tot de documenten die u neergelegd heeft. U had immers aan andere personen*

kunnen vragen wat de inhoud van de documenten was. Temeer deze documenten verbonden zijn aan het werk van uw broer wat ertoe geleid heeft dat u problemen kreeg in Afghanistan.”

Door louter te herhalen dat hij niet kan lezen of schrijven, kan verzoeker deze bevinding niet in een ander daglicht stellen. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat er andere manieren zijn om de inhoud van bepaalde documenten te achterhalen. Dat verzoeker hiervan pas gebruik heeft gemaakt na de bestreden beslissing door drie personen te bevragen, kan zijn eerdere gebrek aan interesse niet herstellen. De bewering dat deze drie personen elk een andere interpretatie gaven, is niet meer dan een vaag betoog dat op geen enkele wijze wordt geconcretiseerd, laat staan gestaafd en dus niet kan worden aangenomen.

De commissaris-generaal stelt tevens vast dat verzoeker niet erg veel wist over het werk van zijn broer: *“Zo verklaarde u eerst niet te weten of hij al dan niet naar school was gegaan in Afghanistan maar plots wijzigde u uw verklaring door te zeggen dat hij wel naar school is geweest. Hoelang hij naar school geweest is weet u weliswaar niet. Hoe oud R. is weet u evenmin. Nochtans blijkt uit één van de door u neergelegde documenten dat hij slechts 26 jaar oud was ten tijde dat het document afgegeven werd (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Wanneer dit document afgegeven werd in Afghanistan staat er niet op maar er kan hoe dan ook verwacht worden dat u ongeveer weet hoe oud uw broer is. U bent er zeker van dat hij één kind heeft maar of hij er nog heeft weet u eveneens niet (CGVS, p. 5). Dat dit kant noch wal raakt spreekt voor zich aangezien u zeker en vast dient te weten of uw broer al dan niet nog kinderen heeft. U wist dat uw broer werkte in Kaboel maar waar precies kon u niet duiden. U denkt dat hij soms missies deed maar meer kon u daar ook niet over vertellen (CGVS, p. 13) Het is erg weinig doorleefd dat u zo weinig kan vertellen over uw broer, zijn activiteiten en de documenten die u neerlegt van hem. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van het beweerde profiel, en familieband, en bijgevolg de vrees die u er aan vastknoopt, verder in het gedrang.”*

Verzoeker tracht zijn onwetendheid te verschonen door te verwijzen naar zijn jonge leeftijd toen hij in Afghanistan was maar kan in deze niet worden bijgetreden. Uit het leeftijdsonderzoek blijkt immers dat op 12 mei 2021 verzoeker 22,5 jaar oud werd geschat, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 20,8 jaar oud was. Verzoeker verklaarde op 23 juni 2021 één jaar geleden uit Afghanistan te zijn vertrokken (AD CGVS – verklaring DVZ, punt 37). Dit betekent dat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan omstreeks juni 2020 reeds meerderjarig was en wellicht al 19 jaar oud was. Dat hij 16 jaar en twee maanden was bij vertrek uit Afghanistan zoals hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS (NPO, p. 10) kan gelet op voorgaande bevindingen niet worden aangenomen. Aldus mogen van verzoeker, gelet op zijn meerderjarige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, wel degelijk meer doorleefde verklaringen worden verwacht over zijn broer.

Verzoeker betwist niet dat hij geen taskara van zichzelf kan neerleggen en ook geen foto's van hemzelf en zijn broer tezamen (NPO, p. 3, 16). Hij kan daardoor niet alleen zijn eigen identiteit niet aantonen, maar ook op geen enkele manier aantonen dat de persoon op de neergelegde foto's en van de documenten werkelijk zijn broer is. De commissaris-generaal voegt hier nog terecht aan toe: *“U heeft overigens ook al gelogen over uw naam en leeftijd (zie supra). De door u voorgelegde documenten zijn trouwens fotokopieën waarvan de bewijswaarde relatief is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.*

Daarenboven merkte het CGVS ook op dat de naam die u opgaf van uw grootvader, aan vaderszijde, niet overeenstemt met de naam van uw vader, F.R., zijn vader op het neergelegde document van uw broer. Zo verklaarde u dat uw grootvader langs vaderszijde M. heet (CGVS, p. 15). Uit het document waar de gezinssamenstelling van R. op staat blijkt echter dat de vader van F.R., zijnde uw grootvader, M.Y. heet (Administratief dossier – Groene map, stuk 3 & 5). Dat u een andere grootvader zou hebben dan R., zogezegd uw broer, is redelijkerwijze onmogelijk. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde familieband.”

Samenvattend treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er weinig tot geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van R. en het werkelijk bestaan van een familieband tussen verzoeker en R., hetgeen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op ernstige wijze in het gedrang brengt.

5.5. De commissaris-generaal wijst verder nog correct op volgend element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en zijn algehele geloofwaardigheid: *“Zo is het erg frappant dat u bij binnenkomst in België, toen u zich voordeed als minderjarige, liet optekenen dat uw vader ongeveer*

drie jaar eerder overleden was (Administratief dossier – Fiche NBMV, Familie). U verklaarde namelijk later bij DVZ en op het CGVS dat uw vader overleed toen u reeds zes maanden in Griekenland was (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 13; CGVS, p. 12). Wetende dat u slechts één jaar nodig had om van Afghanistan tot België te reizen (CGVS, p. 19) is dit onmogelijk. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid maar verklaarde dit nooit zo gezegd te hebben (CGVS, p. 12). Het spreekt echter voor zich dat dergelijk antwoord niet bij machte is om deze tegenstrijdigheid om te buigen.

Het mag trouwens ook de nodige verbazing wekken dat u initieel liet optekenen dat uw broer de reis geregeld had met de smokkelaar (Administratief dossier – Fiche NBMV, Organisatie van de reis). Dit wijst erop dat voorgaande vaststelling geen vergissing was maar dat uw vader al overleden was voor u vertrok uit Afghanistan, althans volgens uw verklaring. Dat u later bij DVZ verklaarde dat uw vader alles met betrekking tot uw reis geregeld had is gelet op het voorgaande zeer onlogisch (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 36). Dit is namelijk tegenstrijdig met uw initiële verklaring, zijnde dat uw broer de smokkelaar regelde. Op het CGVS verklaarde u bovendien opnieuw dat het uw broer was die de smokkelaar regelde (CGVS, p. 20). Wat er ook van zij, het valt niet te ontkennen dat u er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen doorheen uw asielpprocedure. Deze vaststelling brengt uw algehele geloofwaardigheid, en daarbij horend de geloofwaardigheid van uw relaas, verder aan het wankelen.”

Verzoeker slaagt er niet in bovenstaande motieven te weerleggen. Hij bevestigt slechts dat zijn vader zes maanden voor zijn aankomst in Griekenland is overleden en dat hij hiervan heeft gehoord toen hij in Griekenland was. Dit is echter wederom een andere verklaring dan zijn eerder afgelegde verklaringen (vader is drie jaar eerder overleden vs. vader overleed toen hij al zes maanden in Griekenland was). Verzoekers betoog is niet meer dan een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verschillende verklaringen te laten samenvloeien in een nieuwe post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie is tot stand gekomen en geen afbreuk doet aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden. Bijgevolg kan verzoekers betoog dat zijn vader voor zijn dood zijn broer had belast met de organisatie van zijn reis ook niet zomaar worden aangenomen en doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker op de DVZ verklaarde zijn vader de reis had geregeld.

5.6. In de bestreden beslissing wordt er verder terecht op gewezen dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie over rekrutering door de taliban (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan Recruitment by Armed Groups” van september 2016 en de EUAA Country Guidance van april 2022, waarnaar wordt verwezen via weblink in de bestreden beslissing). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers of enig beroep op ander banden is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk. Verzoeker slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. De commissaris-generaal bemerkt in deze terecht: *“Integendeel, het zou immers veel logischer zijn mochten de taliban u net niet willen rekruteren vanwege de voorgeschiedenis die er is tussen jullie. U komt namelijk, omwille van het werk dat uw broer deed, volgens uw verklaringen althans, uit een overheidsgezinde familie. De taliban zouden u bijgevolg nooit echt kunnen vertrouwen. De taliban kenden u bovendien ook niet aangezien ze u nooit persoonlijk benaderd hebben (CGVS, p. 19). Indien de taliban werkelijk nood hadden aan leden - wat an sich weinig aannemelijk is aangezien ze over veel vrijwilligers beschikten en Afghanistan erg vlot konden innemen toen de steun van de buitenlandse troepen wegviel - dan is het aan personen waarop ze konden rekenen. Hoe zouden de taliban iemand kunnen vertrouwen wiens broer ze eigenlijk wilden doden. U heeft immers geen enkele sympathie voor hen. Bijgevolg weet het ook niet te overtuigen dat ze u zouden gebruiken voor een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 17). Dit is namelijk een actie waarbij de pleger van de aanslag dit vrijwillig moet doen, in casu quod non.”*

Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom de taliban verzoeker zouden willen rekruteren om voor hen te werken en deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aan. Het betoog dat de taliban verzoeker niet wilden om hen te steunen maar om een slachtoffer te worden, overtuigt niet. Zoals vermeld, de taliban hebben geen reden om verzoeker te vertrouwen, die geen enkele sympathie voor hen heeft en dus ook geen reden om hem een zelfmoordaanslag toe te vertrouwen.

5.7. De commissaris-generaal komt verder tot volgende terechte bevindingen:

“Het is ook weinig logisch dat de taliban niet meer langs geweest zijn bij uw familie nadat ze verhuisden naar het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 18). Er kan nochtans verwacht worden dat de taliban uw ouders niet zomaar met gerust zouden laten omdat ze op een andere plek gingen wonen. Temeer ze

eigenlijk nog steeds in hetzelfde dorp wonen als voordien, dit bij de enige maternale oom die u heeft (CGVS, p. 14).

Daarnaast houdt het eigenlijk ook al weinig steek dat uw ouders überhaupt besloten om bij uw maternale oom te gaan wonen, in hetzelfde dorp, omdat ze lastig gevallen werden door de taliban omdat uw broer niet naar huis kwam en u gevlucht was (CGVS, p. 17). Als uw ouders werkelijk de problemen die ze kenden wilden ontvluchten dan ging het veel logischer zijn mochten ze het dorp verlaten, in casu quod non. Voorgaande vaststelling zetten de ongeloofwaardigheid van uw relaas nogmaals in de verf.

Uw verklaringen aangaande het gedrag dat uw familie stelde, of eerder niet stelde, in Afghanistan laat ook te wensen over. Zo is het onder meer strijdig met de door u geschetste context dat uw broer R. direct, in uniform en met een militaire wagen, naar huis kwam (CGVS, p. 16, 18). U verklaarde namelijk eerder op het CGVS dat uw broer slechts drie à vier keer per jaar naar huis kwamen en toen slechts één dag of nacht bleef. Hij bleef zo kort uit angst om problemen te krijgen (CGVS, p. 13). De dorpelingen wisten namelijk niet dat hij een militair was aangezien hij altijd met gewone Afghaanse kledij kwam naar het dorp (CGVS, p. 9-10). Bijgevolg mag het ten stelligste verbazen dat uw broer, toen u hem belde om te zeggen dat zijn zoon ernstig ziek was, zelfs niet de tijd nam om eventjes te veranderen van kleren (CGVS, p. 15). Het ging hoogstwaarschijnlijk ook niet op enkele minuten komen aangezien R. anderhalf uur of twee uur nodig had om tot bij jullie te komen (CGVS, p. 18).

Niet enkel het impulsieve gedrag van uw broer is merkwaardig maar tevens uw verklaring over het gedrag van uw ouders raakt kant noch wal. Zo verklaarde u dat de taliban bij u thuis langsgekomen waren, toen u en uw broer R. in het ziekenhuis te Jalalabad waren, en op zoek waren naar jullie (CGVS, p. 16). Dat uw ouders er niet spontaan aan dachten om R. en u in te lichten over het gegeven dat de taliban bij u thuis langs geweest waren en op zoek waren naar jullie is volstrekt onlogisch. Jullie kwamen namelijk maar te weten dat de taliban langs geweest waren, en dus op zoek waren naar jullie, toen R. belde om te zeggen dat het beter ging met zijn zoon (CGVS, p. 16). Het weet echter niet te overtuigen dat jullie zelf contact dienden te nemen met uw ouders om zo een nieuws te vernemen. Stel dat uw broer niet belde naar huis dan gingen jullie nooit, voor jullie terugkeerden naar huis, geweten hebben dat de taliban jullie zochten. In dat geval zouden jullie erg veel risico gelopen hebben terwijl dit eenvoudig vermeden kon worden.”

Het betoog dat zijn familie hem probeert weg te houden van de problemen van het land en hem niet alles vertelt zodat hij niet weet of zijn familie nog last heeft van de taliban en hoe vaak, kan niet ernstig worden genomen. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat zijn familie weet dat verzoeker er alle belang bij heeft om over alle actuele informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij net wel alle mogelijke details zou meegeven. De Raad meent verder dat het voor een verzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om de evolutie van zijn persoonlijke problemen op te volgen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een vrees doen ontstaan.

Waar verzoeker nog stelt dat zijn broer in paniek was door de ernstige gezondheidstoestand van zijn zoon en bijgevolg niet stilstond bij het feit dat hij in zijn uniform naar het dorp terugkeerde, benadrukt de Raad dat het in de geschetste omstandigheden niet aannemelijk is dat zijn broer niet de tijd nam om van kleding te wisselen, te meer daar zijn broer reeds anderhalf uur of twee uur nodig had om in het dorp te komen. Een paar minuten meer zouden dus niet hebben uitgemaakt.

5.8. De commissaris-generaal stipt nog aan: *“Dat er trouwens zo snel besloten werd dat u Afghanistan moest verlaten is enigszins onlogisch. Dit is namelijk een zeer drastische beslissing en u ging eigenlijk ook wel veilig zijn in Kaboel waar de taliban destijds geen macht hadden. U verbleef bovendien ook drie dagen in het huis van uw broer. Het gegeven dat uw broer in Kaboel kon leven valt niet te rijmen met het gegeven dat u het niet kon. Er kan immers verwacht worden dat als uw broer er veilig was dat u het ook zou zijn (CGVS, p. 17-18). Deze en voorgaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in het gedrag.”* Verzoekers betoog dat hij “zeer jong en weerloos” was waardoor hij het niet aandurfde om naar Kaboel te gaan, kan niet worden aangenomen, gelet op de eerdere bevindingen inzake zijn leeftijd.

5.9. De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker volgende motieven ongemoeid laat en dat deze bijgevolg gehandhaafd blijven:

“De verklaringen aangaande uw leven houden tevens weinig steek en wekken nogmaals het vermoeden dat u geen klare wijn schenkt over het door u voorgehouden profiel. Zo verklaarde u in Afghanistan niet naar school geweest te zijn omdat u bang was dat de taliban u zouden meenemen omwille van het werk dat uw broer deed. U werd toen gevraagd of de dorpelingen weet hadden van uw broer zijn werk waarop u zei dat ze het niet wisten totdat hij naar huis kwam toen zijn zoon ziek was. Aangezien uw initiële verklaring, over waarom u niet naar school ging, bijgevolg weinig steek hield werd u opnieuw gevraagd

waarom u niet naar school ging. Toen verklaarde u dat het was omdat u erg jong was en daarom niet ingeschreven werd op school. U gaf nochtans aan zestien jaar oud te zijn toen u Afghanistan verliet waardoor dit antwoord weerom kant noch wal raakt (CGVS, p. 9-10). Erna verklaarde u opnieuw dat het was omdat uw broer militair was maar u ging wel naar de madrassa waar ze schoollessen gaven. Dat u wel naar de madrassa kon maar niet naar school is echter volstrekt onlogisch aangezien beide plaatsen in hetzelfde dorp, zijnde uw dorp lagen (CGVS, p. 10). Het is ronduit merkwaardig dat u op een simpele vraag, zoals waarom u niet naar school ging, geen eenduidig en logisch antwoord kan geven. Dit is erg weinig doorleefd en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bewering.

Het mag trouwens ook ten stelligste verbazen dat u niet weet wat uw maternale oom van werk doet. Hij is nochtans uw enige maternale oom en hij woont ook in hetzelfde dorp als u. Uw familie verblijft momenteel ook bij hem wat aantoont dat er een goede band bestaat tussen jullie (CGVS, p. 14). Dat u niet weet hoe hij aan geld kwam is weerom weinig doorleefd gelet op de door u geschetste situatie.

Verder is het erg frappant dat u heel veel gewoon niet wist. Zo kan u niet zeggen in welk jaar u vertrokken bent. U kan enkel zeggen dat u een jaar onderweg bent geweest van Afghanistan tot België. In welk seizoen u Afghanistan verliet weet u evenmin (CGVS, p. 6). Er kan nochtans verwacht worden dat u dit iets beter zou kunnen duiden in de tijd. Het is immers een ingrijpende keuze om uw land achter te laten wetende dat u er misschien nooit meer zal terugkeren. Bijgevolg is het de logica zelve dat u uw vertrek iets beter kan duiden, in casu quod non.

Als iemand ziek werd dan wist u ook niet waar jullie naar het ziekenhuis konden gaan. Jullie gingen gewoon naar lokale dokters en als het ernstig was belden jullie uw broer op die vervolgens de zieke persoon kwam ophalen en naar de stad bracht (CGVS, p. 14). Nochtans kan op zijn minst verwacht worden dat u toch weet zou hebben van een kliniek in uw regio. Temeer u verklaart daar gans uw leven gespenseerd te hebben tot aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6, 7).

U verklaarde verder ook een radio te hebben in uw huis. U diende echter het antwoord schuldig te blijven toen u gevraagd werd welke radiozenders u dan beluisterde. U gaf aan dat het uw vader was die naar de radio luisterde, naar het nieuws. U dacht plots wel aan een kanaal, "Shamzad ofzo" (CGVS, p. 14). U dient er op gewezen te worden dat het zeer pover is dat u slechts één zender kan noemen, waar u overigens nog niet zeker van was, terwijl u beweert er altijd gewoond te hebben. Bovendien is Shamzad een kanaal dat via internet en buiten Afghanistan te ontvangen is. Dat u geen enkele lokale zender van Nangarhar kon benoemen is onlogisch.

Daarnaast raakt het kant noch wal dat u nog nooit gehoord had van Hayatullah Hayat en Mohammad Gulab Mangal (CGVS, p. 15). Beide personen waren nochtans provinciegouverneur van Nangarhar voor u Afghanistan verliet (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3). Als u daar werkelijk gewoond hebt tot één jaar voor uw aankomst in België dan kan verwacht worden dat deze namen een belletje doen rinkelen, in casu quod non (CGVS, p. 19) Het CGVS stelt vast dat uw kennis aangaande uw regio van herkomst niet te rijmen valt met de bewering dat u gans uw leven er gespenseerd hebt. Bijgevolg bestaan er ernstige twijfels omtrent het gegeven dat u in Amla woonde tot aan uw vertrek naar België. Deze vaststelling werpt niet enkel een ernstige smet op uw algehele geloofwaardigheid maar tevens op de geloofwaardigheid van uw relaas aangezien dit er onlosmakelijk mee verbonden is.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 8). Er dient echter te worden opgemerkt dat u wel asiel vroeg in Roemenië en Slovenië maar er met de noorderzon vertrok wat an sich al afbreuk doet aan uw nood om internationale bescherming (Administratief dossier – Dublin) Daarnaast bent u ook landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 37) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen."

5.10. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna boven blijkt. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, in het bijzonder de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen alsook ongerijmdheden in zijn verklaringen, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, noch maakt hij aannemelijk dat hij een vrees kan puren uit het vermeende profiel van zijn broer R., zozeggd een militair.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.11. Verzoeker betoogt verder dat hij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege zijn (gepercipieerde) “*verwestering*”. Hij zet uiteen dat terugkeerders zowel dreigen te worden vervolgd door de taliban, omdat zij zullen worden beschouwd als “*besmet*” met de Westerse waarden, ook door de lokale gemeenschap of familie.

5.12. Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en

dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In deze zin vormt een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

5.13. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele

gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesies”* (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport *“Afghanistan security situation”* van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-

talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 38 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa ipso facto een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa, zal immers daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Het komt vooreerst aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022, p. 81).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.14. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen.

Verzoeker beperkt zich tot een zeer vaag betoog dat hij “*zijn integratie [heeft] geperfectioneerd en zich vertrouwd [heeft] gemaakt met de westerse cultuur en mores*” en stelt verder dat hij zich niet herkent in de waarden die door het talibanregime worden voorgestaan, met name het gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans, ... Dit betoog kan niet overtuigen. Niet alleen heeft verzoeker van dit specifiek betoog zelf geen gewag gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS van 7 juli 2022, bijna een jaar na de talibanovername; hij laat ook na enig internaliseren van westerse waarden en normen in concreto aan te tonen, laat staan te onderbouwen. Met dit algemene en niet-gesubstantieerd betoog brengt verzoeker geen enkele concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft. De niet nader gespecificeerde geperfectioneerde integratie en eigenmaking van de westerse waarden, missen aldus de nodige concretisering.

De Raad herinnert eraan dat het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat op 12 mei 2021 verzoeker 22,5 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 20,8 jaar oud was. Verzoeker verklaarde op 23 juni 2021 één jaar geleden uit Afghanistan te zijn vertrokken (AD CGVS – verklaring DVZ, punt 37). Dit betekent dat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan omstreeks juni 2020 reeds meerderjarig en wellicht 19 jaar oud was. Aldus blijkt dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan als meerderjarige al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds april 2021, zonder verdere invulling ervan, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om

deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Overigens merkt de Raad nog op dat verzoeker, die in april 2021 een beschermingsverzoek in België indiende, foutief beweert reeds drie jaar in België te verblijven. De duur van zijn verblijf is, gelet op wat voorafgaat, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate verankerd is in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring nog contact heeft met zijn familie (zie infra).

Gelet op wat voorafgaat, overtuigt verzoeker dan ook niet met zijn blote betoog dat hij *“dermate verwesterd [is] dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen”*.

In tegenstelling tot wat hij beweert, heeft de verwerende partij wel degelijk verschillende pogingen gedaan om na te gaan of verzoeker een vrees koesterde gelet op de wijziging van het regime in Afghanistan. Zo werd verzoeker gevraagd of hij in de mogelijkheid was om alle relevante elementen in verband met zijn problemen te vermelden, waarop hij bevestigend antwoordde. Verzoeker werd nogmaals gevraagd of hij elk belangrijk element in verband met de reden waarom hij niet terug kan naar Afghanistan heeft verteld en ten slotte werd hem nog eens gevraagd of hij nog iets toe te voegen had voor het interview werd beëindigd (NPO, p. 20). Verzoeker had dus ruim drie mogelijkheden om melding te maken van een eventuele vrees bij terugkeer omwille van een (gepercipieerde) verwestering maar repte hierover met geen woord. Ook zijn advocaat verwees niet naar enige concrete verwestering in hoofde van verzoeker maar beperkte zich tot een algemeen betoog over de risico's bij terugkeer voor afgewezen asielzoekers.

Verzoeker verwijst naar zijn fysieke verschijning en zet uiteen dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, zich casual kleedt, geen baard heeft, zijn haar op een moderne manier draagt en duidelijk een *“westerse stijl”* heeft. De Raad herhaalt dat het hebben van een bepaalde westerse kledingstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt deze kledingstijl bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De kleding die verzoeker in België draagt en het ontbreken van een baard in België, kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als dergelijke kenmerken of gedragingen. Ze zijn niet van aard zijn om te worden beschouwd als persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker toont niet aan dat het aanpassen van zijn kledingstijl en uiterlijk een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden. Verzoeker beweert ook nog dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien, doch hij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan zal beschouwen als *“ongelovige”*. Hij toont dit geenszins aan met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering,

discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker over een familienetwerk beschikt in Afghanistan en nog steeds in contact staat met zijn familie (NPO, p. 5, 12-14). Er blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend, louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

In zoverre verzoeker de loutere mogelijkheid aanvoert om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat dit op zich evenmin om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de taliban zouden hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die terugkeren door de rechtbanken zouden worden berecht, stelt de Raad vast dat het artikel dat verzoeker citeert en waarvan hij de weblink vermeldt, slechts een selectieve lezing maakt van het oorspronkelijke artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung waarnaar in het artikel van informogrants.net wordt verwezen. Daaruit blijkt dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan mee te nemen. Er werd met name specifiek aan de woordvoerder van de taliban gevraagd of zijn regering Afghanen die geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd zou terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghanen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afgaanse terugkeerder, laat staan hij die geen criminele feiten heeft gepleegd.

Waar verzoeker nog verwijst naar het bewind van de taliban, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende arresten van de Raad, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

5.15. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in België zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in zijn land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO "*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*", december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers, (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het Hof enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*'predominantly'*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft,

waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep voor 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, waaronder EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022, besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een multi-dimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door een opzettelijk/intentioneel handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Met een loutere verwijzing naar de precaire situatie van zijn gezin toont hij niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Verzoeker wijst erop dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die lijdt aan een ernstige ziekte, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij zou worden teruggezonden naar zijn land van herkomst. Verder stelt hij dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg. Hij bevestigt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist maar meent dat deze verantwoordelijkheid geen vrijwillig/opzettelijk gedrag van de actoren impliceert daar anders artikel 15 (b) van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

Verzoeker kan in dit standpunt niet worden bijgetreden.

De Raad bemerkt dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst betreft, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten *M’Bodj* (C-542/13) en *M.P.* (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (p. 32 en 115) en in de EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*” van december 2016 (p. 109). Tenslotte wijst de Raad erop dat ook het EHRM verwijst naar een element van opzettelijkheid in zijn rechtspraak (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, Sufi en Elmi, § 281).

Waar verzoeker de parallel trekt met het arrest “*Sufi en Elmi*”, kan dit standpunt evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest *Sufi en Elmi*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *Sufi en Elmi* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *Sufi en Elmi* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *Sufi en Elmi* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar wordt gesteld dat belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is, waarbij de weigering van de taliban om de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren ertoe heeft geleid dat fondsen en hulp worden geblokkeerd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd, grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban en de keuzes die zij hebben gemaakt. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen

om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de Taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. Zelfs als wordt betoogd dat de humanitaire situatie een direct gevolg is van de keuzes die het Taliban regime, dan nog ontbreekt een voldoende causaal verband om te besluiten dat het risico op onmenselijke behandeling omwille van de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban die zijn gericht tegen de Afghaanse bevolking, in het bijzonder tegen verzoeker.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270.813, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan het vernoemde arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *Elgafaji* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in nagenoeg heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

In de provincie Nangarhar, verzoekers beweerde regio van herkomst en dus bestemming, hadden er in die periode 182 veiligheidsincidenten plaats, waarvan 71 *battles*, 40 *explosions/remote violence* en 71 *violence against civilians*.

ACLEDD voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 van de 182 veiligheidsincidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er

volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 72).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, is er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en

nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Verzoekers betoog dat het voorbarig is om te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, doet hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt in deze ook dat de commissaris-generaal de landeninformatie heeft geactualiseerd middels zijn aanvullende nota en dat verzoeker zich baseert op landeninformatie en richtlijnen van UNHCR van augustus 2021 die inmiddels verouderd zijn.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar – verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, met name in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij aldaar een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de Fact Finding Mission, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Waar verzoeker andermaal verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden alsook artikel 4 van het Handvest, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verder niet uiteen om welke wijze artikelen 33 van de richtlijn 2013/32/EU en artikel 17, § 2 KB CGVS door de bestreden beslissing worden geschonden zodat dit middelonderdeel niet dienstig is.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES